

Drama d'amor a la terra de Caparra

La terra de Caparra cau un tros més enllà de la terra d'Escudelles. És un país ni massa gran ni massa petit, travessat per un riu respectable: el Cabotí. A vista d'ocell (si hem de jugar net, potser caldria dir a vista d'avió), fa l'efecte d'un camp de síndries, o del rebost del pare Carbasser quan va venir d'Amèrica.

I és que els habitants de Caparra tenen una singularitat que salta a la vista al primer cop d'ull: són tot cap. Tot cap i només cap. Un caparrenc està constituït físicament per un cap, sense cames, sense dits, sense melic, sense res, que camina a rodolon vigilant de no enviar-e el nas a la misèria. Només cal dir que quan pateixen de migranya no diuen pas que tenen mal de cap, sinó que es queixen de mal de tot.

Dels habitants d'aquesta notable contrada no n'hi ha cap que toqui de peus a terra, perquè no hi viu cap cap que sigui res més que cap. Tan sols el Cap dels caps de Caparra té, a més a més de cap, un dit. És el dit de mar. Cap altre cap no pot tenir cap dit. Només pot tenir-ne el Cap. És a dir, el Cap dels caps.

Els caparrencs opinen que la vida només val la pena de ser viscuda amb el cap. Per això, si algú vol fer cap a la terra de Caparra ha de passar per la guillotina que els indígenes es van instal·lar a la frontera, per tal de llevar la nosa del cos als visitants i, així, deixar-los entrar amb la gloriosa forma de cap. En això, com en d'altres coses, els caparrencs són d'allò més caparruts: no fan cap excepció. Per això encara no hi ha ningú que hagi trepitjat la terra de Caparra amb els peus.

Doncs bé: vet aquí que, temps era temps, la terra de Caparra va ser escenari d'un drama d'amor. No és pas que fos un drama d'amor diferent dels drames d'amor de les altres terres, però la configuració dels caparrencs fa que qualsevol cosa hi prengui una dimensió especial. I per això val la pena potser de saber-ne els detalls.

Un dels protagonistes de la història va ser el Cap Verd, que de fet només ho era a la primavera i a l'estiu, perquè a la tardor groguejava com si patís del fetge i a l'hivern blanquejava com si fes oposicions a difunt.

La protagonista va ser la Cap de Pardals, que era una veritable voladúria d'ocells: cadeneres, lluers, mallerengues, pinsans, gafarrons, verdums... Se la sentia arribar de set hores lluny.

Doncs es va escaure que el Cap Verd es va enamorar perdudament de la Cap de Pardals. Va ser un d'aquells enamoraments fulminants, violents i arrauxats. Tothom estava d'acord a proclamar que aquell jove havia perdut el cap.

—T'estimo amb tot el meu cap, reina —li deia ell a ella.

—I jo t'estimo amb tots els meus ocells, rei —li deia ella a ell.

Tot Caparra anava ple de l'amor del Cap Verd i la Cap de Pardals. Van arribar a ser una mena de Romeu i Julieta locals.

Fins que un dia va saltar l'espurna que va desencadenar el drama fatal. El Cap Verd, aquell dia, havia hagut d'anar a fer uns papers a Ca la Vila, perquè el Cap de Suro, conegut buròcrata de Caparra, li exigia qui sap quina fe de guillotina. Mentre ell feia la gestió, la Cap de Pardals, bonica i tota pimpollada, s'esperava a fora, a la porta de l'Ajuntament. I just en aquella hora, ves si és gros, es va escaure de passar per allí davant el Cap de Trons, seductor de molta anomenada. Veient-la tota sola, ell que li pica l'ullet. Ella que es posa vermella. I ell que se li acosta. I ella que li fa aquella caiguda d'ulls. I ell que se li acosta i se li acosta... Val més de no entrar en detalls. El cas és que, quan el Cap Verd sortia de l'edifici carregat de paperassa i de pòlisses, els va trobar en ple idilli. Si no que era només cap, li hauria vingut un atac de cor.

—No em cap al cap! —s'exclamava el pobre repudiat. Però va pensar de deixar les lamentacions i de passar a l'acció, per veure si ho tenia tot perdut o no.

—Et faré un cap nou, sapastre bandit! —va fer, llançant-se contra l'agorarat Cap de Trons, que mirava de fer l'orni, sense gaire traça.

I va començar una terrible baralla de mossegades, cops de cap, escopinades enverinades i estirades de cabells. A Caparra no es recordava res de semblant. Feien un terrabastall indescriptible, amanit amb un extens catàleg de renecs i esgarips. El Cap Verd anava a totes. El Cap de Trons encara no sabia gaire què li passava, però engegava uns llamps i trons que feien tremolar tota la terra de Caparra.

La Cap de Pardals, mentrestant, s'ho mirava, capficada i esporuguida. Els ocells li anaven de corcoll, perquè no acabava de saber què li passava.

A mitja baralla, el Cap de Turc, un dels epectadors que s'ho mirava amb la seva galledeta vermella encasquetada, va tenir una il·luminació sobtosa i va fer un cop de cap. Va anar cap a la pobra Cap de Pardals, tot festós i magarrufaire. Amb dues ganyotes i mitja executades amb força traça ja la va tenir conquistada, i al cap de no res fugien tots dos, d'esquitllentes, mentre la baralla feia el ple.

A la plaça, els dos contendents ja començaven a defallir, però continuaven escabellant-se, decidits a trencar-se el cap. Sort que va sortir un policia de trasantó, el Cap Quadrat, i els va descompartir. Si no, potser encara hi foren. Resultat final: el Cap Verd anava ple de trencs i havia perdut molta sang; el Cap de Trons anava cosit de mossegades, tot ell ben morat. No obstant això, aquest darrer encara va poder sobreviure. Però el que és el pobre Cap Verd, corsecat i dedit, no es va saber refer, malgrat les atencions del Cap de Brot, que era un dels metges més prestigiosos del país. Al cap de dos dies, el Cap Verd va morir. El seu cos, és a dir el seu cap, el van capbussar respectuosament a les aigües del Cabotí.

Pel que fa al Criminal, és a dir el Cap de Trons, el tribunal dels caparrencs no sabia quina decisió prendre. Com que no podien penjar-lo ni decapitar-lo, no acabaven d'imaginar com se'l traurien del damunt. Fins que el Cap de Mort va proposar, amb aquella seva naturalitat sinistra, d'ofegar-lo

al riu. Però, per fortuna, de seguida va saltar el coratjós Cap Calent, defensant calorosament els drets caparrans i rebutjant la idea de fer-lo morir. La gent de Caparra, poc sanguinaris, van venir-hi bé, i van optar per la via de desterrar-lo a les muntanyes. I així es va fer.

El Cap de Trons va haver d'anar, doncs, a les muntanyes, custodiat durant tot el viatge pel Cap Quadrat i el Cap Dur. I s'hi va haver de quedar per sempre més, amén.

És el cas que les muntanyes caparrenques eren el refugi clandestí dels infiltrats, que vivien a Caparra d'estranguis, sense passaport. Aquesta gent eren uns proscrius amb cara d'haver-se perdut i de no trobar el camí de casa. D'aquesta manera, el Cap de Trons, víctima d'un lamentable cop de sang, va haver de viure amb gent tan particular com el Cap i Cua, que tenia un no sé què de bitllet d'autobús, el Cap d'Any, el Cap de Creus, el Cap i Pota, que tenia un misteriós aire de budell, el Cap Vespre, el Cap de Setmana, el Cap de Núvol... Perdut entre gent tan substancialment diferent als seus, el pobre Cap de Trons va morir d'enyorança i sentiment.

A l'altre cap de terra, el Cap de Turc i la Cap de Pardals van fer molt bona parella i, segons sembla, no es van recordar mai més de Caparra. No se sap si van tenir fills, ni si van menjar anissos.

Miquel Desclot

